

Oiva Pennanen kolmas romaani: Pakastettu kuolema on vauhdikas dekkari. Minulle tuli lukiessa mieleen nuoruudessani lukemani Jerry Cottonit: hurjalla vauhdilla hurjan paljon tapahtumia. Nimi sisältää löydettyjen ruumiitten yllätyksen.

Keskustelu pysyy aika arkipäiväisenä, joka toisaalta tuntuu hyvin todelliselta. Itse pidän Pennanen aikaisempien romaanien arkisen työn kuvausta tarkempänä ja jopa mielenkiintoisempänä. Johtuneeko se sitten siitä, että poliisilaitos on itselleni uppo-outo työympäristö.

Pennanen pysyy toiminnassa, hän ei syväluotaa henkilöittensä minää pinnan alta, vaan kuvaa vauhdikasta toimintaa, liikettä, kömmähdyksiä ja sanoittelua. Myös ulkoisen olemuksen kuvaaminen käy tavallaan toiminnan kautta..lihava syö ja mässä...solakka urheilee... Ja aviollinen uskollisuus on tuntematon käsite Pennanen romaaneissa. Eli "Tilaisuus tekee varkaan".

Vaikka kirja on kirjoitettu konstailemattomalla arkikielellä, niin se on mielenkiintoinen ja etenee sellaisella vauhdilla, että sen lukee yhtäjaksoisesti; ei malta jättää kesken, koska lukijana haluan tietää kuka loppujen lopuksi murhasi ja mikä oli murhaajan motiivi. Kuten jo mainitsin se tuo mieleeni parhaimmat Jerry Cottonit, joskaan Cottoneissa ei murhaajan sielunelämän ristiriitaisuuksia tuotu näin hyvin esille (jos lainkaan). Tässä Pennanen kirjan murhaajassa on kuvattu kaksi puolta... toinen on sairas murhaaja ja toinen minä: metsissä samoileva luonnonystävä.

Romaani on helppo lukea kesäpäivänä aurinkoisella parvekkeella päivän viihdykkeeksi.

[Pilot-kustannus](#)